

Автобіографія Василь Борисович Чудак народився 15 січня 1939 р. в с. Головниця, Корецького району в працюючій селянській сім'ї. Дитинство проходило на хуторі Лубенець серед мальовничої природи. Батько, Борис Архипович з багатодітної сім'ї, загинув безвісті у 1944 році. Тому всі домашні господарські турботи лягли на плечі матері. Та й виховувати сина довелось матері самій. Розповіді бабусі, дідуся, старожилів надихнули на творчість Василя. Писати почав ще з шкільних років. Здобув середню освіту, 17 років працював в меліорації екскаваторником. Потім в рідному колгоспі. Разом з дружиною виховували двох синів. 1987 рік. Тяжка хвороба. Лікувався в Києві, обласній лікарні м.Рівне. Став інвалідом II групи загального захворювання. Стільки пережито, передумано. Невпевненість, іскорка віри і холодні нотки відчаю. А те, що відбулося у душі, вихлюпнулось, вирвалося та висвітлилось у поезіях: печальних і світлих, чуттєвих і веселих. З Божою допомогою та завдяки поезії вдалось залишитись активним у життєвому руслі. Твори Василя Борисовича – не просто рифмовані рядки, це – згусток почуттів, виражених словами поезії.

Шановний читачу! Якщо хоч одна строфа, написана мною, торкнеться струн вашої душі і вони забринять – це для мене велика радість. Ваш Василь Чудак

Націоналісти (відродження нації)

В брехні жить і в злиднях – немає терпіння! владу штурмує нове покоління. Окрилені духом, щити дерев'яні У наступи всі, хто стояв на Майдані. У них, безробітних, кидали гранати, Стріляли в них снайпери і автомати. Каліцтва і смерті їх не зупинили. Вони молоді ще, всі жити хотіли Хлопці із рівного, Львова, Волині, Більш сотню хоронять по всій Україні. І влада злодійська страшенно злякалась, Відразу у «старшого брата» сховалась. Ця влада – шестірка у «старшого брата» Ми знали – нас жде неминуча розплата. За те, що не стали ми знов на коліна, Не стала рабинею вся Україна Він мстить буде в супереч глузду й закону. В нас армія стала на захист кордону. Розвалена армія – гола і боса. Спитайте в танкіста, солдата, матроса. Немає чим танка танкіст заправляти, Немає солдат чим себе прикривати. В них звична одежа – не бронжилети, У них замість касок – армійські кашкети. По них з мінометів, із смерча і града Посунула путінська чорна армада. Втрачаєм коханих, хто батька, хто сина. На захист устала уся Україна. Із гіркотою сказати я мушу Труїли щоденно наш мозок і душу. Найбільший наш ворог – кричать комуністи – Наш прапор, герб з гімном, земля Україна. Ми в радості й горі – єдина родина Це жовто – блакитна уся Україна. За це ми боролись і бога просили, За це нас мільйони лягло у могили. Загиблих за волю забути негоже, Ми вистоїм! Бог нам і світ допоможе.

Роковини «Небесної сотні»

Народила Україна – мати Правдолюбних дочок і синів. Духом їх незламним наділила, Не дала посад їм і чинів.

Настав час – послала на майдани

Відновить, відстоять, захищать

Втоптаних у грязь несамовито

Заповідей Божих благодать.

Безоружних били їх стріляли

Кровожадні слуги Сатани.

Вбитих, покалічених втрачали

Та не зупинилися вони.

Вбивці утікали за кордони,

Поховались в нори до пори.

Майорать у душах українців

Неньки України прапори.

Діти ці змінили Україну,

Всім відкрили тої влади суть.

Хто поліг у ті дні на Майдані

«Сотнею небесно» зовуть.

Пройшов рік. На площі поминаєм,

А над ними в небі голуби,

Може то їх душі прилетіли

До людей, що моляться в журбі?

З нами тут лише один священик,

Лише одній церкві це болить.

Нас усіх оця земля ростила,

Неба усміхалася блакить.

Скільки є церков лише у Корці,

В кожній позолота, красота.

То чому до болю українців

В нас така байдужість, глухота?

Не діждетесь ви благословення

Катової правої руки.

Нищити нещадно Україну

Він благословив уже полки.

Українців тисячі убито,

Серед них і діточки малі.

Для його немає Бога в небі,

Тільки той, що поруч у Кремлі.

Дух Майдану синам помагає

Вистоять на Сході, у війні.

Дух майдану нам очистив землю

Неначе перші зливи весняні.

І душа розкрилась наче квітка

Під весняні трелі солов'я,

У річницю подвигу Майдану
В жалобі Кореччина моя.
Власними піснями поминає
Всіх героїв тих кривавих днів.
Ті пісні у душах народились
Хліборобських дочок і синів.
Пісня ця душевну гоїть рану,
Материнську висушить сльозу,
Заспокоїть і відновить сили,
Допоможе йти через грозу.
Хлібороби це коріння роду
Нині є і завжди так було.
Не здолати мій народ, у нього
В коренях цілюще джерело.

Сохранить